Ч. 200 Второк 7 (19) вересня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Цісар в Целівци. — Збори ческих послів. — Демонстрациї в Хебі. — Процес о замах на републику.)

Цісар приїхав до столиці Каринтиї на маневри і вчера був разом з Архикн. Францом Фердинандом на службі божій, а о години 10-ій приймав духовеньство, начальників властий державних, краєвих і громадских. По полудни виїздив Монарх до Марія-Верт і оглядав тамошний костел та до Перчах. Всюди приймали Цісаря як найторжественнійше і з одушевленем. Вечером повернув Монарх до Целівця. В часї обіду, в котрім взяли участь заграничні атташе войскові, видано прикази що-до нинїшних маневрів.

В суботу відбули ся в Празї збори ческих послів до Ради державної і на сойм краєвий, аби нарадити ся над політичною ситуациєю. Присутних було 83 послів; 12 оправдало свою неприсутність. Референт виконуючого комітету др. Герольд поставив резолюциї, над котрими вивязала ся дискусия, що тревала пять годин. Взяли в ній участь: др. Енґель, Піпіх, Сокол, Ґреґр, Моравец, Форманек, др. др. Страньский, Плажек і ин. Ухвалено слідуючі резолюциї: 1. Зібрані стоять і дальше при праводержавній, народній і політичній проґрамі ческого народу. Привернене праводержавного становища ческій короні, цїлковита язикова рівноправність у всїх ческих краях полишають ся і дальше цїлями політики ческих послів. 2) Ческі посли заявляють готовість уділити своєї помочи для управильненя парляментарного житя, однако під услівєм, що до того будуть вибрані відповідні средства, внаслідок чого права ческого народу не потерплять нїякої шкоди. 3) За такі средства узнають зібрані: а) Переміна теперішного кабінету на парляментарне правительство, опираюче ся на автономічній більшости; б) Рішуча і енерґічна постанова державної адміністрациї, аби перевести цїлковиту справедливість і усунути теперішні нерівности при примінюваню законів на шкоду славяньских народів. в) Сьвідоме і систематичне поведене правительства, для привернення конституцийних відносин на основі народної і горожаньскої рівности в напрямі розширеня автономії королївств і країв. 4) Ческі посли заявляють як все готовість зробити пробу остаточного полагодженя национальних спорів, однако відпирають рішучо всякий намір до вкороченя прав ческого народу, або навіть до введеня нїмецкого язика як державного і жадають від правительства з цїлим притиском, аби зробило конець нїмецкій аґітациї. 5) Сполучене сторонництв в т. зв. правици на основі проґрами заключеної в звістнім проєктї адресовім більшости, уважають зібрані за найлїпшу охорону поодиноких народів, очевидно під услівями, що правиця заявить дїлами свою рішучу волю, аби здїйстнити ту проґраму. 6) Ческі посли задержать і на дальше вільну руку і будуть руководити ся в своїм поведеню виключно добрим ческого народу.

Оногди арештувала міска полиция в Хебі одну особу за опір, однако вскорі єї випустила. Тимчасом зібрала ся перед будинком староства тисячна товпа, жадаючи випущеня увязненого. Коли то стало ся, зібрані рушили на торговицю і відспівали там австрийский гимн.

Нинї збирає ся в Парижи трибунал, аби судити справу заговору против републики. Президент сенату нараджував ся вчера довший час з ґенеральним прокуратором. Кажуть, що слїдство против 45 осіб, котрих підозрівано о участь в заговорі, занехано. Супротив того перед трибуналом стане 22 осіб. Слїдство виказало, що до заговору не належав нї один ґенерал. Оборонцї обжалованих уложили меморіял до правительства, в котрім жадають, аби дозволено обжалованим бути присутними на нинїшнім засїданю трибуналу. Заговір мав на меті повалити републику і покликати на престол Орлеаньского князя.

Новинки.

Львів дня 18-го вересня 1899.

— **Іменованя на Буковинї.** О. Євген Семака, парох з Станївців, (Русин) іменований катихитом державної висшої ґімназиї в Чернївцях; суплент гр. ор. ґімназиї в Сучаві, Емілїян Малаховский іменований дїйстним учителем в низшій ґімназиї Франц-Йосифа в Сереті, а професора черновецкого унїверситету, дра Теодора Ґартнера покликано на професора романьскої фільольоґії до унїверситету в Інсбруку.

52)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

Вернувши до міста, пообідав Реджінальд у себе дома. Не важив ся вже показувати ся в клюбі; — льорд Каверс говорив так сьміло єму до очий, перед другими міг ще сьмілїйше говорити. Реджінальд став аж як грань червоний, коли пригадав собі ту обиду, котру мусів вислухати, удаючи, що ніби єї не розуміє.

Бояв ся стрітити ся з другими, що також програвали великі суми в Гільтон Гавзї і може би так само недвозначно відозвали ся до него як той молодий льорд. Той чоловік, що не робив собі нїчого з божих і людских законів, бояв ся дуже, щоби єго не виключено з тих кругів, до котрих належав.

Але заким будемо могли крок за кроком слїдити за страшним способом житя ґрафа Реджінальда, мусимо ще раз вернути ся до того якогось дивного незнакомого в Фрімлї.

Іванні Пейленд не хотїло ся сидїти на Різдво тихенько в сїльскій гостинници, в котрій не могла сподївати ся нїякого більшого торжества, як хиба самотного обіду і нїякої иншої розривки, як хиба ту, яку подавало подвіре гостинницї. О проході підчас такої непогоди годі було й подумати, хоч би й мала була з ким вийти, а самій не хотїло ся їй нїгде іти. Покоєва нудила ся того дня особливо, бо єї панї займала ся справами, про котрі їй не говорила нїчого, а то таєнє гнївало єї вже в містї немало; тепер же єї самота і нудьга та брак занятя робили їй Фрімлї таки просто вже незносним.

Коли ґрафиня Еверстронґ виходила вечером з тим якимсь загадочним чоловіком, в котрім Іванна Пейленд пізнала мешканця того самого дому, в котрім і они мешкали, то дїло покоєвої було для неї приятною зміною в єї способі житя, а обставина, що той чоловік, з носом як дзюб у орла, носив ся з якоюсь торбою, збільшала єї здивоване ще вдвоє.

— Я вже тепер певна, що она стоїть з ним в якійсь близькій звязи; она приїхала з ним сюди, щоби відвідувати свояків — подумала собі Іванна Пейленд, коли сама одна сидїла коло огню в коминку в комнатї своєї панї; — видко, що встидає ся їх. Я би нїколи не встидала ся моїх свояків, хоч би я і як була богата і велика панї. В тій ручній торбі то мабуть якісь дарунки — могла преці сказати менї, коли їй захотїло ся роздавати одїж; я би їх бідним людем не жалувала.

Так сидїла Іванна Пейленд, надувшись і роздумуючи і чекала аж єї панї верне. Але при всїм тім невдоволеню Іванна з кождим днем любила свою паню щораз більше, щораз більше єї поважала і була привязана до неї. Ґрафиня Еверстронґ вернула того сумного дня на Різдво сама одна вечером до гостинницї. Була дуже змучена, зажурена і засумована. — Якже я то докажу? — питала ся сама себе. — Який я маю дати єму доказ? В перебраню виклику підозріне, а як би я виступила отверто, то нїхто би менї не вірив, і анї хвильки би мене не слухав. Він добрий чоловік, той Ляйенель Дарґун, але здає ся, що він вже пропащий.

Дня двайцять шестого рано мав пан Андрій Леркспур знов довгу тайну розмову з ґрафинею Еверстронґ. Наслїдок був такий, що він сїв на сильного куца, о котрім була вже бесїда, і старав ся стрітити ся з Ляйенелем Дарґуном на польованю, що єму, як вже знаємо, не удало ся. Коли пан Андрій Леркспур переконав ся, що єго робота не доведе до Фрімлї і що він міг би вернути назад до Фрімлї і там уложити з ґрафинею Еверстронґ новий плян дїланя, тогди і побачив, що він перевернувшись з конем, покалїчив ся значнїйше, як то єму зразу здавало ся. Приїхавши до Фрімлї, чув ся дуже змученим і слабим, отже сказав ґрафинї, що мусить піти і відпочати, коли ще вечером або на другий день має бути здібним до роботи. — Поговорю сего вечера з паном Дарґуном, коли він і я будемо ще жити — сказав пан Леркспур; — тепер не міг я єму і слова сказати. — Не скажу, що би я нїколи в житю не покалїчив ся, але то мушу сказати, що я ще нїколи так не потовк ся, як нинї.

Так отже стало ся, що хитрий пан Леркспур як раз в тій хвили, коли найбільше було потреба тої єго хитрости, був слабий, а плян мести ґрафинї Еверстронґ потерпів першу неудачу.

Вість о наглім щезненю Ляйенеля Дарґуна, і страх який то викликало, дійшли бор-

— **посьвячене на епископа станиславівского** о. Андрія Шептицкого відбуло ся вчера у Львові з великим торжеством. Розпочалось оно о годині 9-ій рано співаною службою божою, котру відправив Впр. митрополит Юліян Куїловский. Чину посьвячення довершив Впреосьв. митрополит в сослуженю Преосьв. епископа Чеховича і одного лат. епископа. На богослуженю явили ся між иншими архіепископи: Моравский, Ісакович і Гриневецкий, та епископи Вебер і Пельчар. Почестні місця перед великим престолом займили: П. Намістник гр. Лев Пінінський, віцепрезидент Намістництва п. Лідль, радник Намістництва Корженьовский, староста Залеский и ин. дальше родина Впреосьв. митрополита і майже ціла родина гр. Шептицких. Рівночасно в хвили, коли перед великим престолом розпочало ся торжественне богослуженє, відправив о. номінат, введений членами капітули, службу Божу при однім з бічних престолів. Сам акт посьвяченя довершив ся на малім вході. Номінат укляк на розстеленім перед царскими вратами диванї і зложив присягу. По відчитаню папскої булї, повставали духовні участники торжества і поздоймали митри, а номінат відчитав голосно символ віри. Відтак вкладали посьвячуючі на висьвяченого поодинокі части архієрейских риз, а мішаний хор співав пісні. По скінченім чині посьвячена відведено Преосьв. Владику до митрополичої палати, де вийшов на ґанок і поблагословив зібраний численно нарід. Хор співав в часі благословеня „многая літа". По Преосьв. Шептицкім поблагословив нарід і Впреосьв. Митрополит. Торжество скінчило ся о годині $12^1/_2$ в полудне. По полудни відбув ся обід для представителів властий і участників торжества.

— **В справі безпроцентових позичок для читалень „Просьвіти"** доносить „Свобода": Виділ краєвий подав до відомости, що установив постійні речинці, в яких буде полагоджувати подання о уділенє безпроцентових позичок — а іменно: 1-го січня, 1-го цьвітня і 1-го жовтня кождого року. Супротив того ті читальні „Просьвіти", що схотять вносити подання о безпроцентові позички, зволять два три тиждні перед кождим з тих речинців наперед вносити подання на руки головного виділу „Просьвіти", щоби він мав час провірити стійність прошення читальні і на означений речинець міг предложити подане до виділу краєвого. На жадане читальні канцелярия товариства „Просьвіти" висилає безплатно докладні пояснення в справі одержання безпроцентової позички для крамниці при читальни „Просьвіти".

— **Повени.** Наслідком довго треваючої слоти в західних краях нашої монархії повиливали ріки і наробили великих шкід а навіть забрали жертви в людях. Особливо Дунай погуляв своїми водами і вже другий день его русло не то не опадає, але підносить ся, бо з его доплывів прибуває ему сьвіжа підмога до бурливого танцю. З Найнкірхен доносить телеграф. що ріка Шварцава зірвала там міст і кількоро людий погибло в еї филях. Місто Сольнегород і околицю залила вода, а войско несе поміч затопленим. Також Дунай у Відни грозить виливом: всякі средства осторожности заряджено. В Пассаві залила вода много публичних і приватних домів, зірвала міст, богато худоби потопило ся. В Лінцу Дунай прибрав страшний вид; на поміч людям прибули піонїри з Праги. Ріка Ін і еї доплыви виступили з берегів, позаливали надбережні доми, кільканайцять домів підмулили, а кількоро людий утонило ся. — Води підмулили міст зелізничий над Іном коло Мільдорфа в Баварии, так, що той повалив ся в хвили, коли ним переїздив поїзд товаровий. Льокомотива і вагони упали на три метри під воду. Згинуло шість осіб служби зелізничої. — Коло Шедрінг доходить вода аж по самі дахи домів, а що найменше до висоти першого поверха. На кладовищи стоїть вода на півтора метра високо. В Ебензе і Штаєр треба було дельожувати богато домів. У Відни урядує постійна комісия повенева, позаяк ріка Дунай заєдно прибуває. — Також в західній Галичині виступили ріки з берегів. В околици Кракова Рудава наробила шкоди, а вода добирала ся вже до самого міста. — У Вісничи старім дня 12 с. м. дитина вертаючи зі школи через кладку над потоком, упала до потока і утонила ся.

— **Отроєнє грибами.** Родина нічного сторожа на „Високім замку" у Львові, іменно: Пилип Шамбора 50 літ, его жінка Мария, 16-літна донька Вікторня і 9-літний син Петро потроїли ся їдовитими грибами, котрих наїли ся перед кількома днями. Поміч лікарска не помогла нічого; привезені до шпителю всї там померли.

— **Страшних мук** натерпіло ся кількох моряків з норвеської барки „Drott". Тото судно розбило ся дня 11-го серпня коло Флориди в дорозї до Буенос-Айрес і застрягло там на якійсь підводній лаві. Девятьох людий з залоги вода змила з судна, а лодки які були на судні. також незадовго затонули. Лишило ся було ще вісьмох моряків на судні. Они зробили собі тратву і пустили ся на ній на море; але тратва розірвала ся незадовго на дві части так, що на одній лишило ся двох. а на другій шістьох моряків. Один з тих людий ловив рибу на вудку і тим способом удержував своїх товаришів при житю. Але відтак зійшов він з розуму і скочив у воду. Два другі умерли з голоду і спраги, а три їх товариші, що ще лишили ся були, їли їх тіло і пили кров з них. Позаяк все ще не було нігде видко ніякого корабля, а тіла померших зачали гнити, то они постановили тягнути льос, котрий з них має гинути і стати ся поживою для живучих. Судьба призначила на то якогось Німця, котрий навіть не противив ся і спокійно дав ся зарізати та ще сам розіпняв на собі одїж і сорочку. Коли надилив пароход „Вудреф" і побачив тратву з обома Норвежцями, їв ще один з них тіло з убитого товариша. а коло тратви плавали пажори. Оба они пили кров свого товариша Німця та живили ся его тїлом і так удержали ся при житю. Однакож Андерзен зійшов з розуму, а Томассен есть страшно покалїчений, бо Андерзен кинув ся на него і вигриз ему кусень лиця і тїло з груди.

— **Нова привичка.** Між панями модного сьвіта в Парижи та Льондонї ширить ся щораз більше навичка пити перфуму, що веде за собою не менше шкідні наслідки як і морфінізм. Панї, що піддають ся сій привичці доходять з часом до найвисшого степеня рознервованя, що рівнає ся майже зі шалом. Відвикнути від пиття перфум також так само трудно, як від морфіни, треба на се довгого та систематичного лїченя та й то не все доводить на ново до корисних наслідків.

— **Не стало одного мілїонера.** З Ню-Йорку наспіла вість, що дня 12-ого с. м. рано помер там Корнило Вандербільт, один із найбільших мілїонерів американьских — третим з ряду. бо перше місце займає т. зв. „король зелїзниць" Джей Гульд а друге — „мідяний король" Астор. Мимо того Вандербільт був може найбільше звістним мілїонером в сьвіті, а то длятого, о пишноті его дому і величавости розповідають собі нечувані річи. Ще кілька недїль тому назад розписували ся ґазети широко о новім его яхті. Корнило Вандербільт був мілїонером з роду, бо его батько директор всїляких зелїзниць — Корнило Вандербільт був директором більше як 30 зелїзниць — лишив ему по смерти не менше лиш мілїярд або тисяч мілїонів. Дїдо Вандербільта, котрий родив ся в маю 1794 р. в місцевости Степльтон в удільній державі новойорскій, основатель мілїонового маетку, не дістав анї доляра в спадщинї по своїм батьку, але від свого шестого до 16. року (ось як молодим зачинав!) заощадив собі 200 долярів. за ко-

---

зо і до малого місточка; але треба було ще якогось часу, аж самотна дама в гостинници о тім довідала ся. Коли Лерксиур вийшов, ґрафиня Еверстронґ думала сама над тим, що має робити, і наконець рішила ся сказати Ляйенеле-ви Дарґунови всю правду. Она постановила собі розповісти ему всї обставини свого житя, викрити все, що знала, розповісти о тім, що она підозріває ґрафа Реджінальда Еверстронґа та звернути его увагу на побут Керрінґтона в сих сторонах і на его пляни. Она погадала собі, що своях еї помершого мужа чей повинен би повірити еї словам, коли би она ему сказала, що не має в тім иншої цїли як лиш правду і пошановок для памяти свого мужа. Він чей не буде думати, що она сим кроком хоче позискати его ласку для себе, бо преці тогди, коли Ляйенель Дарґун міг був виступити в еї обороні, він того не зробив, а тепер вже за пізно і він вже не може того направити, що стало ся. Коли так розважала собі якийсь час ту справу, постановила написати лист, котрий Лерксиур мав занести на ректорство.

Ґрафиня Еверстронґ потребувала до написаня того листу богато часу. Вже було змеркло ся, коли его скінчила писати. Коли зажадала сьвітла, навіть не звернула уваги на особу, що внесла сьвічку. Приказала також, щоби не подавано їй обіду скорше аж задзвонить. Отже нїхто не перешкаджав їй в роботї, аж явив ся перед нею пан Лерксиур, по котрім зовсїм не було видко того, що від спочинку ему полекшало. Як-раз зачала ему розповідати, що зробила, але він перебив їй таким голосом, котрий був би кождого здивував, хто знав его близше, бо в нїм пробивав ся якийсь вираз правдивого чувства.

— Бою ся, що вже буде за пізно. Бодай чи Керрінґтон не заскочив нас і не зробив нам збитка.

— Що то має значити? — спитала ґрафиня і встала занепокоєна та бліда як стїна. — Чи може Ляйенеля Дарґуна постигло яке нещастє?

Пан Андрій Лерксиур розповів тогди ґрафини Еверстронґ, яка розійшла ся в місточку чутка, а ему так щось здає ся, що то правда. Тепер були они дійстно безсильні, ворог був за сильний, за хитрий і за жвавий на них обох. Пан Лерксиур не довго побув у ґрафинї; він попросив еї, щоби она мовчала о тім предметї, щоби нїкого не розпитувала, лист той, котрий написала, а котрий він в деяких причин хотїв перечитати, щоби задержала, і вийшов від неї та пішов на ректорство.

Прийшов там, заким ще вернули були ті, що вибрали ся шукати за пропавшим. Зовсїм свобідно, так що майже нїхто не звертав на то уваги, зачав він розмавляти зі слугами та з селянами, що зійшли ся були перед домом, а все що він тут чув, укріпляло его в тім переконаню, що стало ся щось недоброго, що Ляйенеля Дарґуна постигла смерть або внаслїдок змагань Керрінґтона, або внаслїдок якихсь обставин, що спрыяли злочинним намірам ворога.

Пан Лерксиур розпитував того вечера богато всїляких людий, а що в розмові з незнакомим минав час, через котрий один або другий з цїкавих мусїв чекати, заким довідає ся щось певного, то всї охотно з ним розмавляли. З другої же сторони не довідав ся він нїчого такого, що могло би мати для него яку вартість. Того дня не видїв нїхто, щоби якийсь незнакомий прилучив ся до мисливих або щоби крутив ся в охрестности Гальґруна, а Лерксиур міг на власні очи переконати ся, що Керрінґтона не було між гостями на ректорстві в день Рїздва. Слуга, котрий відводив незнакомого попри стайнї аж до долїшного гостинця, забув на то і так пан Лерксиур не довідав ся о тім. Коли вернули ті, що їздили шукати Ляйенеля Дарґуна, і нещастє стало звістне, Лерксиур пішов. Перед тим умовив ся він з малим хлопцем, що помагав городникови в Гальґрун при роботї, щоби він, коли тїло перед полуднем буде принесене до дому, прийшов до Фрімлї і там допитував ся в гостинници до пана Беннета.

— Шкода о тім і думати, що тепер робити, заким тїло буде знайдене і переведе ся слїдство — так міркував собі пан Лерксиур.— Я не гадаю, щоби тогди дало ся щось зробити, але річ ясна, що було би зовсїм без хісна нинї ломити собі над тим голову. Скажу то ґрафини і піду спати. Проклятий кунцик!

На другий день перед полуднем, досить рано, прийшов до него молодий післанець з Гальґрун. Він допитував ся до пана Беннета і его завели до пана Лерксиура. Вість яку він приніс, була коротка, але много значна. Тїло ректора знайшли дуже покалїчене; лїкарі казали, що він коли падав у воду, ударив собою об дерево і забив ся на місци. А до того ще й утопив ся — додав той хлопчище. Тїло наряджали в бібліотецї а паньство роз'їхали ся; остали ся лиш пан Мордавт і ґраф Реджінальд, первий брат ректорів. Пан Данило вняв собі дуже до серця ту нещасливу пригоду. Коня привели з мокрим сїдлом домів, але о скілько той хлопець міг знати, кінь анї не покалїчив ся анї не потонув ся. От і все, що він умів сказати.

Пан Лерксиур відправив післанця давши ему умовленої пів корони. Зараз по тім пішов він до ґрафинї Еверстронґ. Она була тим глубоко зворушена, що все то стало ся, чого она

трі купцв собі вітрилову лодку і зачав торгувати в Ню-Йорку городовиною. В шість літ опісля мав він вже 10.000 долярів, а коли вибухла американьска домашна (т. зв. сецесийна) війна, жертвував він републиці корабель вартости 800.000 долярів. Доживши шісдесять літ, мав він вже маєтку 350 міліонів і мав 3400 кільометрів зелізниць, вартости 149 міліонів долярів. Сей маєток лишив він свому синови Вільгельмови, о котрім завсїгди говорив, що він до нічого і не розуміє ся на інтересї. Отже той Вільгельм збільшив майно, яке дістав по батьку, до міліярда, а оба єго сини майже подвоїли то майно. Одним з тих синів єсть як-раз помершпй Корнило. Син Корнила не вдав ся в батька, бо оженив ся з дївчиною, котра немала анї цента. Старий Вандербільт так улютив ся на свого сина, що видідичив єго. Але молодий Вандербільт взяв ся до науки, до технїки, став інжинїром, і недавно тому пущено в рух льокомотиву єго винаходу. То так втїшило було старого Вандербільта, що він перепросив ся з сином, і як кажуть, записав на него весь маєток. В родинї Вандербільтів, як взагалї у американьских міліонерів, єсть звичай, що найстарший син дістає бодай дві третини цїлого маєтку.

— **Що значить російска цензура.** В західній Европі — так пише петербургский кореспондент берлиньского „Tageblatt-у“ — ледви чи знають, як далеко сягаюча і шкідлива єсть дїяльність російскої цензури для праси, особливо на провинцїї. На провинцїї ґазети суть здані на ласку і неласку цензора, а цензор може робити, що хоче. Він уважає передовсїм чи в ґазетї нема щось такого, що противить ся загальним постановам цензуральним; дальше уважає він, чи „дух“ статї не єсть ворожий правительству або чи взагалї не єсть шкідливий, чи не можна би дочитати ся чогось заказаного межи рядками і наконець, чи якась статя в ґазетї не стала би ся небезпечною для якогось високого достойника або для якогось уряду. Цензор може длятого все з ґазети вичеркати, що лиш єму сподобає ся, так, що ґазета не має зовсїм ніякої вартости і єсть лиш замащеною друкарским чорнилом шматою, замащеним папером. Кореспондент згаданої ґазети наводить богато примірів, з котрих видко, як поступає цензура російска. А треба ще й то знати, що ґазети в цїлій Росиї з виїмкою столичних, треба предкладати цензорови, заким они ще будуть друкувати ся, і він вичеркає червоним олівцем, що після єго погляду не вільно друкувати. Ось такі приміри: В 1895 р. заказано всім ґазетам на Кавказї писати про „духоборців“ (релїґійна секта) і ґазети не писали про них. Але мимо того цензура шукала тих „духоборців“ між рядками в ґазетї. Ґазета „Новое Обозрѣніе“ написала з нагоди седаньского торжества в Нїмеччині статию, в котрій виступила против буйности мілїтаризму. Цензор прочитав ту статию і так відповів редакторови: Автор статї виступає против мілїтаризму, а духоборці також (люди з тої секти не хотять служити у войску, бо кажуть, що то гріх); з того виходить, що тота статия встоює ся за духоборцями, а о духоборцях невільно писати. В тій самій ґазетї заборонено торік і сего року ось що друкувати: „Сила і власть Ілдїза“ (переклад з францускоґо, в котрім характеризує ся окружене султана); допись з Батума длятого, що там було сказано, що „пошесть не ослабає, що „ґенерал Вамут хоче їхати Сухум Кале“, „що на польованю зранено тяжко свояка купця Пешекерова“ і т. п. Цензор вичеркнув замітку в ґазетї, що Київ має 223.000 душ, а Одеса 565.000, і чутку, що ґубернатор в Єлисаветполи кн. Накаджідве має уступити зі своєї посади; дальше вичеркнув такі небезпечні річи: в Александрополи місцеве вірменьске товариство добродійности отворило школу шитя і прикравуваня, до котрої зараз першого дня записало ся 42 учениць. В „Волжскім Вістнику“ не дозволила цензура друкувати оповіданя лиш длятого, що оно мало заголовок „Донька ісправнїка“ (начальника окружної поліциї), треба було змінити заголовок на „Донька асесора“. Заказано друкувати поезию під заголовком „В краю де нема казок“. Поезия відносила ся до Австралії, а цензор сказав, що під „краєм, де нема казок“ можна би мати на думцї Росию. Із сих примірів може чей вже мати досить добре понятє о тім, що значить російска цензура.

Телеґрами.

Відень 18 вересня. Дневник розпоряджень войскових оголошує увільнене зі служби полковника Шнайдера, австрийского атташе войскового при амбасадї в Парижи і при посольстві в Бруксели.

Париж 18 вересня. В справі помилуваня Драйфуса подїлені гадки мінїстрів і тому не надїють ся так скорого полагодженя єї. Послїдне слово в тій справі має виповісти військова рада ревізийна.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підвамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольного, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск в Підвамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підвамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольного лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підвамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підвамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підвамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольного, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підвамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підвамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Скольного, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підвамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·30	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

побоювала ся; та страшна подія так на ню вплинула, що она майже зовсїм стратила з очий свою власну цїль; та страшна катастрофа дуже єї пригнобила. Але Леркспур був опірнійшою, практичнїйшою натурою. Він представив ґрафини зараз цїле положенє зі взгляду на єї особу і сказав, що цїль, яка єї привела до Фрімлї не осягнена. Леркспур не сумнївав ся о тім, що Керрінґтон причинив ся в якийсь спосіб до смерти Ляйенеля Дарґуна. Але обставини так сприяли злочинцеви, що здавало ся неможливим доказати єму злочин.

Як би я то все Вам сказав, що знаю о тім кони і чоловіцї, то що би Вам з того прийшло? — сказав пан Леркспур. — Той чоловік купив коня, дуже подібного до Дарґунового коня і поїхав звідси на тім кони того самого дня, коли Дарґун утопив ся. Я тої гадки, що він підміняв коня в Дарґуновій стайни; але на то нема анї слїду доказу і я не умію того собі пояснити, як він то зробив, бо ніхто не видів єго анї в стайни, анї там, де мисливі збирали ся; а кінь, о котрім би кождий присяг, що то той самий, на котрім Дарґун їхав, був очевидно в рїцї і єсть тепер на ректорстві. Але що ми того не можемо доказати, то на мій погляд зробимо лїпше, коли не будемо мішати ся до того, тим більше, що нїчо з того, що ми могли би доказати, не може пошкодити ґрафови Реджінальдови, а коли би котрийсь один із тих злодюгів хотїв вирвати ся, то Ви би певно не хотїли, щоби то він був тим.

— О ні, ні! — сказала ґрафиня Еверстронґ — він ще гірший як всї інші, бо він боягуз.

— Правду кажете. Отже видите, коли хочете покарати єго аґентів, то треба виждати до того відповідної хвилї. Супротив програної справи лїпше єсть признати, що не можна єї виграти; а ту партию ми без сумнїву програли. Подумаймо над тим, чи не моглиби ми виграти другої партиї. Коли то правда, що я довідав ся, то чи не Данило Дарґун єсть спадкоємцем свого брата?

— А так — сказала ґрафиня; лиш єго житє стоїть тепер межи ґрафом Реджінальдом а богатством.

— Ну, то він згладить єго при помочи Керрінґтона зі сьвіта, як він після мого погляду позбавив житя Ляйенеля Дарґуна — сказав Леркспур. — Після мого погляду можна би того скорше не допустити, як би ми постановили собі слїдити за Керрінґтоном в Льондонї.

— Чомуж в Льондонї? Звідкиж Ви то знаєте, що він буде в Льондонї?

Пан Леркспур усьміхнув ся.

— Як я то знаю? Хибаж то не найприроднїйша річ, що він піде до Льондону? Хибаж не іде кождий до Льондону, хто хоче вигідно користати зі свого злодійства, або хто хоче, щоби єго не вислїдили? Я майже переконаний, що Керрінґтон вернув знову до міста, і зачав знову жити свобідно і тихо зі своєю матерю. — —

Ґрафиня Еверстронґ і Іванна поїхали для того знову до Льондону до свого помешканя. Та й Леркспур вернув назад; мешкав знову в тій самій комнатї і знов жив так само як давнїйше. Він був ще лиш кілька годин в Льондонї, коли переконав ся на власні очи, що Віктор Керрінґтон, як то він предсказав, розпочав знову тихе житє зі своєю материю.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).